

do zaželenega cilja, do slovenskega uradovanja! Sicer se ti nemški gospodje v eno mer izgovarjajo, rekoč: saj je vse dobro tako, kakor je, saj se nihče ne pritožuje, čemu bi bila ta potrata: uradovati v dveh jezikih itd. Enako besedičenje slišali smo že večkrat na lastna ušesa. Toraj slovenski župani, kolikor vas je navdušenih rodoljubov, na delo! Le složno in krepko naprej za natorne pravice našega milega naroda! Slov. župan.

Škof Strossmayer na Slatini.

Naša slovanska pregreha je nesloga. Spravila je že slovanska plemena ob krone, tirala jih že v trdo sužnost. Ta nesloga je dandanes posebno doma unkraj Sotle, pri sosedih naših — Hrvatih. Oškodila jih je že v marsičem in če se pravodobno ta rana ne zaleči, žuga jim koj z žalostno bodočnostjo. Cela Hrvaška razdeljena je v tri stranke. Vladna stranka ali madžaronska, je najmočnejša, a tudi najnevarnejša in kopa samostalni Hrvaški gotov grob; Starčevićanska, nekako radikalna stranka in pa Strossmayerjeva stranka, kateri pripadajo konservativni Obzoraši. Pred kratkim sta se pa dve poslednji stranki združili, kar je bilo silno potrebno, da se bodete tem laglje bojevali zoper madžarona. Glavno zaslugo zato imajo škof Strossmayer, ki so prvi podali Starčeviću roko v spravo. To spojenje Obzorašev in Starčevićancev mora veseliti vsakega poštenega Hrvata, a veseli tudi nas Slovence, ki nosimo v srcih svojih odkritosrčno ljubezen in sočutje do sosednih svojih bratov. Da je temu tako, pokazali so dne 24. julija duhovniki Rogaške in sosednih dekanij. Štiriindvajset duhovnikov se je zbralo na Slatini, kjer bivajo škof Strossmayer kot gost, ter se podalo pod vodstvom Rogaškega dekana in nadžupnika Svetokriškega k prevzvišenemu vladiki, da jim čestitajo k tej sijajni spravi. Gospod dekan so nagovorili škofa ter poudarjali, da jim pridemo poklanjat svojo udanost in ljubezen ter tako nekoliko zadostovat za nehvaležnost, s katero plačujejo Hrvatje-nasprotniki, posebno zaslepljeni madžaronski duhovniki, znano njihovo požrtvovalnost in ljubezni polno skrb za narod hrvaški. Povedali so, da jih visoko čišla narod naš slovanski, da za njih bije srce vsakega duhovnika lavantinske škofije, ter jim želi z navzočimi še mnogo srečnih. Prevzvišeni vladika blagovolili so na to odgovoriti, da jih veseli ta sprava dveh narodnih strank, še tembolj veseli, ker se je tudi Slovenci veselimo. Vedeli so, da jih nasprotniki, mesto da bi sprevideli svojo zmoto, bodo še bolj črtili in črnili zavoljo tega koraka, a zbal so se niso dobro vedoč, da tudi Kristus, dasiravno Bog in božjo ljubezen v srcu noseč, ni mogel ustreči vsem. Povdarjali so tudi ljubezen svojo do naroda slovenskega, osobito do duhovnikov slovenskih, ki so tako edini v ljubezni do svojega naroda. In poslavljal so se škof od nas, mi od škofa, vse je bilo tako ganljivo. Ta dan ostane nam o vednem spominu. Bog ohrani Hrvatom in nam toliko ljubljenega škofa, kličemo jim vsak iz svojega kraja! Njih duh pa naj vse prešinja ter nas vspodbuja k novemu delu za sveto vero in narod slovanski!

—r—

Cerkvene zadeve.

Srebrna sv. meša v Konjicah, dne 19. julija 1893.

(Dalje.)

Za prihod bil je odločen torek 18. julij popoldne. Silna burja in vihar okoli poldneva sta nas strasila, da

ne bode nič prijetnega — vendar hvala Bogu, okoli štiri ure popoldne se zjasni in nebo pokaže svoje jasno obličje — tudi ono se je veselilo z nami, s Konjiškimi župljani. Zeljno smo se ozirali v daljavo, da bi se kmalo in kmalo prikazal hlaponček in nam prinesel mile goste. Hitro po peti uri prisopiha in tokrat nekako ponosno pridrdra v Konjiško postajo in imeli smo čast pozdraviti drage goste, preč. gg.: dr. J. Križaniča, kanonika, Antona Lacko, župnika pri Sv. Križu na Murskem polju, Francišeka Ferk, župnika pri Sv. Marjeti na Pesniči, Martina Lapuh, župnika Sv. Barbare pri Vurberku, Jan. Lenart, župnika Polčanskega, Vinka Plaskan, župnika v Zibiki, Janeza Vraz, župnika pri Sv. Florijanu pod Bočem in Jurija Žmavec, župnika na Remšniku. Tem č. gospodom jubilentom pridružili so se tudi kot gosti preč. gg. iz Maribora: kanonik F. J. Bohinc, stolni župnik nekdanji profesor, dr. Mlakar, bivši vikar Konjiški in vrli kapelnik L. Hudovernik.

Dosle pozdravila sta Konjiška gg. kapelana in potem smo se peljali med silnim gromenjem topičev v Konjiški trg proti nadžupnišču, ki se je za ta dan slovesno, praznično obleklo. Kraj ceste vsajene so bile mlade smrečke pred vhodom v dvorišče nadžupniškega dvorca stal je prav ukusno okinčan slavolok z napisom: »Ecce, quam bonum et jucundum fratres habitare in unum«. »Glejte, kako dobro in prijetno, bratje, je prebivati skupaj« (Ps. 132, 1). Nad vhodom v nadžupnišče stal je še jeden slavolok z lepim krščanskim pozdravom »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« Tukaj so svoje mile sošolce pozdravili in objeli vidno ginjeni preč. gosp. nadžupnik Jernej Voh. Po kratkem odpočinku podali smo se v cerkev, katero so za to slovesnost lepo okinčale in ozaljšale pridne roke Križevskih deklet. Tukaj smo odmolili pred sv. Rešnjim Telesom sv. rožnivenec, dekleta pa so zapela med spremljevanjem orgelj več krasnih Marijinih pesmij. Cerkev pa je tudi od zunaj bila lično ovenčana. Iz mogočnega zvonika plapolale so tri velike zastave, papeževa, cesarska in avstrijska in iz visokih lin spuščen je bil lep zelen venec, ki je segal do tal. Pred velikimi vrati postavljen je bil velik slavolok s slavnosti primernim napisom: »Quid retribuam Domino pro omnibus, quae retribuit mihi?« »Kako bom povrnil Gospodu vse to, kar mi je storil?«

V prvem mraku prihitela sta še č. gg.: Blaž Cilenšek, župnik pri Mariji v Zagorji in Martin Rodošek, župnik pri Sv. Martinu za Dreto — in tako nas je bilo zbranih 11 jubilentov in več gostov, ki so se v prisrčnih zdravicah pozdravljali in pripovedovali dogodke minulih 25 let. Tega večera naredila je godba iz bližnjih Zreč podoknico in Konjiški domačin umetalni ogenj, ki je naredil gledalcem, posebno mladini veliko radosti in veselja. Večerni zrak pa je pretesala močna strelba in oznanjevala srečnim Konjiškim faranom in sosednim župnijam ter odmevala na zelenem Pohorju, da se v Konjicah pripravljajo za neko posebno svečanost.

Cerkev Matere Milosti v Mariboru.

Benedicti erant, qui aedificaverint Te.
Tob. XIII. 16.

Velika in redka svečanost se bode obhajala 10. avgusta v Mariboru. Naš milostljivi knez in škof bodo z veliko slovesnostjo temeljni kamen položili za cerkev Matere Milosti v Mariboru. Da smo si ravno ta dan izvolili, je poglavitni vzrok, ker je 10. avgusta — dan blažene smrti veličastne device in mučenice, sv. Filumene. Ta velika in čudodelna svetnica je dobrotnikom naše cerkve že dovolj znana, saj že veliko število izmed njih opravlja šestinedeljno pobožnost v čast sv. Filumene in priporoča njenemu mogočnemu varstvu srečen izid našega bogoljubnega dela. Priskrbeli smo,